

ÚVOD

Přestože *Katechismus katolické církve* sklídl bezprostředně po svém vyhlášení 8. prosince 1992 Janem Pavlem II. neobyčejný úspěch, lze se ptát, zda nám přináší takový užitek, který bychom od něj mohli očekávat. Je opravdu uznáván jako autorita, jíž se měl stát, na niž je třeba se v otázkách nauky přednostně odvolávat? Zabydlel se opravdu v naší náboženské kultuře? Nedávný výzkum provedený ve francouzských diecézích ukázal, že kněží a laikové v něm sice v hojném počtu a pravidelně hledají, ale zřejmě se mu nepodařilo vydobýt hlavní místo ve farních společenstvích a v oblasti katecheze. Je třeba také uznat, že ani Průvodce k četbě, zveřejněný v roce 1998 u příležitosti dalšího vydání *Katechismu katolické církve* ve snaze více jej zpřístupnit, nedostál tomu, co si od něj všichni slibovali.

Přitom se však nejedná ani tolik o nevoli ve vztahu ke *Katechismu katolické církve* jako spíše o obtíže, kterým mnozí čelí, chtějí-li proniknout záměr, jenž inspiroval a provázel jeho sepsání. Podle úmyslu papeže a Synodu v roce 1985 měl pro všeobecnou církev znamenat opěrný bod v nauce pravdy vystavěný na závěrech 2. vatikánského koncilu. Jeho záměrem nebylo ani tak zaujmout místo v moderní společnosti, jako spíše být znamením jednoty vyznání víry celé církve a upevnit zjevenou pravdu, která je základem víry. Odtud plyne styl výpovědi *Katechismu katolické církve*, jemuž jde pouze o co nejpresnější vyjádření, jež by bylo dostatečně jednoduché a průzračné, aby se v něm mohli vyznat a pochopit jej ti, kteří se snaží předávat víru a učení církve a formovat víru jejích věřících. Je jisté, že tento přístup, jemuž nešlo tolik o ospravedlnění víry, jako spíše o zachycení jejího obsahu, přispěl přinejmenším ve Francii k tomu, že skutečné publikum všeobecného *Katechismu* prošlo.

Tato kniha vychází u příležitosti desátého výročí *Katechismu katolické církve* a klade si za cíl poskytnout jeho výtah a více jej tím zpřístupnit. Byla započata a sepsána za stálého povzbuzování a naléhání Říma a soustřeďuje se na rozpracování „souhrnů“, které v závěru každé z kapitol původního znění předkládají ve zhuštěné podobě

pojednáváné pravdy víry. Převzali jsme rozdělení na čtyři části: vyznání víry, slavení křesťanského tajemství, život v Kristu a křesťanská modlitba.

Podle našeho přesvědčení lze však „souhrny“ zpracovat tak, že nepůjde jen o přehled textů z *Katechismu katolické církve*, ale bude zároveň doplněn pohled odrážející podmínky víry v našem světě. Nespokojujeme se tedy s tím, že bychom jen předkládali naukový obsah *Katechismu katolické církve*, ale snažíme se navíc cestou krátkých úvah předjímat některé námitky a předsudky naší doby vztahující se k víře a ospravedlnit apoštolské poslání církve, „matky a učitelky“ myšlení. Proto se objeví četné náznaky těžkostí, s nimiž se víra v naší moderní době setkává. Tyto stránky sloužící za úvod do „souhrnů“ se vyhýbají jakékoli polemice, neboť mají poskytnout pouze obrysy nauky se záměrem nepřehlížet pochybnosti a odmítavé postoje, jež plodí dnešní smýšlení. Chtějí rovněž, jak jsme o tom již mluvili, svědčit o nezměnitelné vůli církve uchovávat Slovo, jež přijala od Krista a jež od počátku až podnes dosvědčuje prostřednictvím své neporušené tradice.

Protože jsem byl pověřen sestavením tohoto výtahu a sepsáním poznámek, které uvádějí jednotlivé „souhrny“, musím poděkovat P. Gillesovi Hervé Massonovi, který nezanedbatelnou část práce vzal na sebe. Náš společný dík patří též Christine Pedottiové a jejímu vydavatelskému týmu za to, že knihu vypravili v nečekaně krátké době.

Kéž tato zkrácená verze *Katechismu katolické církve* naplní očekávání pastýřů, katechetů a věřících. Kéž také přispěje k apoštolské službě předávání víry.

29. června 2002, na svátek sv. apoštola Petra

JEAN KARDINÁL HONORÉ

emeritní arcibiskup z Tours

předseda Komise pro nauku víry Francouzské biblické konference